

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(γ) του Ν.33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δ/ρίου Αρ. 157/20)

4 Ιουνίου, 2025

[ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/στές]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΡΜΑΜΕΝΤΟ ΩΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΙΩΣΑΝΤΟΣ ΑΝΔΡΕΑ
ΒΓΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Εφεσείοντας/Αιτητής

ΚΑΙ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ
Εφεσίβλητη/Καθ' ης η αίτηση

N. Θρασυβούλου για N. Θρασυβούλου ΔΕΠΕ, για τον
Εφεσείοντα/Αιτητή.

P. Πασιουρτίδη (κα) για A. Τριανταφυλλίδης & Υιοί ΔΕΠΕ, για την
Εφεσίβλητη/Καθ' ης η αίτηση.

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα
δοθεί από τον **ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.: Αντικείμενο της υπό κρίση έφεσης αποτελεί η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να απορρίψει την αίτηση ακύρωσης του εφεσείοντα, η οποία στρεφόταν κατά της απόφασης της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου (ΕΚΚ) να επιβάλει στον Ανδρέα Βγενόπουλο συνολικό πρόστιμο ύψους €705.000 για έξι παραβιάσεις της κείμενης νομοθεσίας της Κεφαλαιαγοράς. Οι τέσσερις από αυτές αφορούσαν παραβιάσεις του **άρθρου 20(4) του περί Δημόσιας Προσφοράς και Ενημερωτικού Δελτίου Νόμος (Ν. 114(I)/2005)** και οι δύο αφορούσαν παραβιάσεις του **άρθρου 40(1) του περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου του 2007 (Ν. 190(I)/2007)**.

Στο στάδιο αυτό κρίνουμε ορθολογικό να κάνουμε αναφορά στα γεγονότα που περιβάλλουν την παρούσα υπόθεση.

Γεγονότα

Ο Ανδρέας Βγενόπουλος, ο οποίος απεβίωσε μετά την καταχώριση της πιο πάνω προσφυγής του (στο εξής ο αποβιώσας), κατά τον ουσιώδη

χρόνο κατείχε τη θέση του μη Εκτελεστικού Προέδρου στο Διοικητικό Συμβούλιο της Marfin Popular Bank Public Co. Ltd (στο εξής η Marfin).

Η ΕΚΚ, στις 29.10.2012, διόρισε ερευνώντες λειτουργούς για την διερεύνηση ενδεχομένων παραβάσεων της πιο πάνω νομοθεσίας από μέρους της Marfin. Οι εν λόγω λειτουργοί, στις 4.6.2013, υπέβαλαν το πόρισμα τους. Ακολούθως, η ΕΚΚ σε συνεδρία της ημερ. 19.6.2013 αποφάσισε να καλέσει, μεταξύ άλλων προσώπων και τον αποβιώσαντα σε γραπτές παραστάσεις για ενδεχόμενες παραβάσεις του **άρθρου 40(1) του Ν. 190(I)/2007**, καθώς και των **άρθρων 20(4) και 20(6)(β) του Ν. 114(I)/2005**. Η ΕΚΚ, με επιστολή της, ημερ. 2.8.2013, ζήτησε από τον αποβιώσαντα να υποβάλει τις γραπτές του παραστάσεις εντός 21 εργάσιμων ημερών. Ο τελευταίος, τις υπέβαλε με επιστολή του ημερ. 3.10.2013.

Μετά την πιο πάνω διαδικασία, η ΕΚΚ με απόφαση της, ημερ. 28.4.2014 η οποία κοινοποιήθηκε στον αποβιώσαντα με επιστολή ημερ. 4.6.2014, επέβαλε σ' αυτόν διοικητικό πρόστιμο συνολικού ύψους €705.000, αφού κρίθηκε ότι διέπραξε σε έξι διαφορετικές περιπτώσεις, παραβιάσεις της πιο πάνω νομοθεσίας.

Ειδικότερα, κρίθηκε ένοχος για παραβίαση:

- (1) του **άρθρου 20(4)¹ Ν. 114(I)/2005**, για την υπογραφή του ενημερωτικού δελτίου της Marfin, ημερ. 28.5.2010 και του επιβλήθηκε πρόστιμο €100.000.
- (2) του **άρθρου 40(1)² Ν. 190(I)/2007**, αναφορικά με τη δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση της Marfin για την περίοδο που έληξε στις 30.6.2010 και του επιβλήθηκε πρόστιμο €130.000.
- (3) του **άρθρου 20(4) του Ν. 114(I)/2005** για την υπογραφή του ενημερωτικού δελτίου του Ταμείου Προνοίας της Marfin, ημερ. 1.9.2010, και του επιβλήθηκε πρόστιμο €75.000.
- (4) του **άρθρου 20(4) του Ν. 114(I)/2005** για την υπογραφή του ενημερωτικού δελτίου της Marfin, ημερ. 21.12.2010, και του επιβλήθηκε πρόστιμο €120.000.
- (5) του **άρθρου 40(1) του Ν. 190(I)/2007** αναφορικά με τη δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση της εταιρείας για την περίοδο που έληξε στις 31.12.2010 και του επιβλήθηκε πρόστιμο €140.000, και τέλος

¹ 20 « (4) Τα πρόσωπα που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο κατά τα εδάφια (1), (2) και (3) ευθύνονται για την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του».

² 40 «(1) Απαγορεύεται όπως οποιοδήποτε πρόσωπο, το οποίο προβαίνει σε ανακοίνωση ή δημοσιοποίηση ή κοινοποίηση ή υποβολή στοιχείων ή πληροφοριών, τις οποίες είναι υπόχρεος να ανακοινώνει, δημοσιοποιεί, κοινοποιεί ή υποβάλλει δυνάμει του παρόντος Νόμου ή των δυνάμει αυτού εκδιδόμενων Οδηγιών, να παρέχει και/ ή να επιβεβαιώνει ψευδή ή παραπλανητικά στοιχεία ή πληροφορίες και/ ή να αποκρύπτει στοιχεία και πληροφορίες».

(6) του **άρθρου 20(4) του Ν. 114(I)/2005** για την υπογραφή του ενημερωτικού δελτίου της Marfin, ημερ. 19.5.2011, και του επιβλήθηκε πρόστιμο €140.000.

Ο αποβιώσας, αμφισβήτησε την νομιμότητα της πιο πάνω απόφασης της ΕΚΚ και το πρωτόδικο Δικαστήριο, για τους λόγους που θα εξηγηθούν κατωτέρω, απέρριψε την προσφυγή.

Η πρωτόδικη απόφαση και οι λόγοι έφεσης

Ο εφεσείοντας, στο πλαίσιο της προσφυγής, ήγειρε ζήτημα μεροληψίας της Προέδρου της ΕΚΚ (στο εξής η Πρόεδρος) ενόψει δηλώσεων της τελευταίας στις εφημερίδες Αλήθεια και Φιλελεύθερος. Ήταν η θέση του ότι, η Πρόεδρος προέβη σε δήλωση ότι είναι αισιόδοξη για τον καταλογισμό όχι μόνον αστικών αλλά και ποινικών ευθυνών εναντίον του αποβιώσαντα για την συγκεκριμένη υπόθεση. Πρόσθετα δε, τέθηκε και ζήτημα προκατάληψης της Προέδρου καθότι, ο σύζυγος της διετέλεσε μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Marfin Clr Financial Services, η οποία ενήργησε ως ανάδοχος - υπεύθυνος- σύνταξης και των τεσσάρων επίδικων ενημερωτικών δελτίων της Marfin κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα και παραιτήθηκε μετά την ανάληψη των καθηκόντων της συζύγου του - Προέδρου - στην εφεσίβλητη. Επίσης, ήταν η θέση του

εφεσείοντα ότι δεν ερευνήθηκε από την εφεσίβλητη ο υπεύθυνος σύνταξης ενημερωτικών δελτίων.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκανε αναφορά στο πρακτικό της συνεδρίασης της εφεσίβλητης, ημερ. 28.4.2014, στο οποίο καταγράφεται, μεταξύ άλλων, ότι η Πρόεδρος επικοινώνησε με τον συντάκτη του δημοσιεύματος, της εφημερίδας Αλήθειας, επισύροντας την προσοχή του στο γεγονός ότι η ίδια αναφέρθηκε σε αισιοδοξία ως προς το χρόνο αποπεράτωσης της έρευνας και συνεπώς οι δηλώσεις της δεν αποδόθηκαν ορθά. Έτσι, η εφημερίδα Αλήθεια δημοσίευσε την διευκρίνιση της Προέδρου.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο επισήμανε ότι, ο εφεσείοντας δεν προσήγαγε τα εν λόγω δημοσιεύματα με τον ορθό δικονομικό τρόπο, αφού επισυνάφθηκαν ως παραρτήματα στην προσφυγή και δεν προσκομίστηκε σχετική μαρτυρία, μετά από άδεια του Δικαστηρίου. Πρόσθετα δε, επισήμανε ότι οι πιο πάνω αναφορές της εφεσίβλητης, ως καταγράφονται στο πρακτικό για το οποίο έγινε αναφορά πιο πάνω, «...καθιστούν τα δημοσιεύματα, ακόμη και αν ήταν ενώπιον του Δικαστηρίου δικονομικώς επιτρεπτά ως μαρτυρία, επισφαλή ως προς την ακρίβεια των αναφορών τους, άνευ ετέρας μαρτυρίας που να επιβεβαιώνει την ορθότητα των

Ισχυρισμών...» του εφεσείοντα η οποία δεν επιδιώχθηκε να προσκομιστεί. Συνεπώς, ως αναφέρθηκε, δεν αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του περί μεροληψίας είτε της Προέδρου, είτε των μελών του Συμβουλίου. Ο εφεσείοντας αμφισβητεί την ορθότητα του συμπεράσματος του Δικαστηρίου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν λήφθηκε κατά παράβαση της αρχής ότι κάθε διοικητικό όργανο, που μετέχει στην παραγωγή της διοικητικής πράξης, πρέπει να παρέχει τα εχέγγυα της αμερόληπτης κρίσης (λόγος έφεσης αρ. 1).

Αναφορικά με το ζήτημα που εγέρθηκε ότι, η εφεσίβλητη ενέκρινε τη δημοσίευση των επίδικων ενημερωτικών δελτίων και συνεπώς δεν μπορούσε να διαπιστώσει την ύπαρξη παραβάσεων εκ μέρους του αποβιώσαντα, το πρωτόδικο Δικαστήριο, με αναφορά σε προηγούμενη απόφαση του, επισήμανε ότι η έγκριση του ενημερωτικού δελτίου από την εφεσίβλητη «...στηρίζεται στις πρόνοιες του άρθρου 26 του Ν. 114(I)/2005, το οποίο επιτρέπει τη δημοσίευση του εν λόγω δελτίου μόνο μετά την έγκριση της Καθ' ης η αίτηση. Η έγκριση όμως δεν απαλλάσσει τα υπεύθυνα πρόσωπα από την υποχρέωση τήρησης, μεταξύ άλλων, των προνοιών του άρθρου 20(4) του πιο πάνω Νόμου. Όπως προαναφέρθηκε, το άρθρο αυτό ρητά αναθέτει την ευθύνη για την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του ενημερωτικού δελτίου στα υπεύθυνα

*πρόσωπα που υπογράφουν. Η έγκριση της δημοσίευσης από την Καθ' ης η αίτηση γίνεται στη βάση των πληροφοριών που υποβάλλονται από τα εν λόγω πρόσωπα και των στοιχείων που παραθέτουν σε σχέση με ζητήματα που εμπίπτουν στην αποκλειστική τους γνώση και για την ορθότητα των οποίων είναι αδύνατο να γνωρίζει η Καθ' ης η αίτηση. Είναι για τον λόγο αυτό που τα υπεύθυνα πρόσωπα φέρουν και την ευθύνη της βεβαίωσής τους. Όπως ορθά σημείωσε και η πλευρά της Καθ' ης η αίτηση, η υποχρέωση συμμόρφωσης με το άρθρο 20(4) αποτελεί αυτοτελή υποχρέωση των προσώπων που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο, ανεξάρτητη από την υποχρέωση για υποβολή προς έγκριση του ενημερωτικού δελτίου του άρθρου 26 του Νόμου 114(I)/2005». Συναφώς, το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε τους σχετικούς λόγους ακύρωσης. Με την υπό κρίση έφεση, αμφισβητείται η ορθότητα της πιο πάνω κατάληξης του πρωτόδικου Δικαστηρίου (**λόγος έφεσης αρ. 2**).*

Ο εφεσείοντας, κατά τη πρωτόδικη διαδικασία, προέβαλε ότι η επίδικη απόφαση επιβολής προστίμων στερείται επαρκούς αιτιολογίας και είναι αντιφατική, αφού δεν γίνεται οποιαδήποτε αναφορά στις προϋποθέσεις στοιχειοθέτησης ευθύνης σύμφωνα με τον **N. 144(I)/2005**. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, με αναφορά σε προηγούμενη απόφαση του επισήμανε ότι το λεκτικό του **άρθρου 40(1) του N. 190(I)/2007** δεν απαιτεί όπως η

παράβαση οφείλεται σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια του παραβάτη και ορθά επισημάνθηκε από την εφεσίβλητη ότι η δήλωση των διοικητικών συμβούλων αποτελεί προσωπική υποχρέωση τους.

Τονίστηκε δε, ότι η ΕΚΚ «... δεν διερευνά κατά πόσον η παράβαση της Εταιρείας οφειλόταν σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια των Διοικητικών Συμβούλων αλλά διερευνά την ίδια την πράξη των Διοικητικών συμβούλων να παρέχουν παραπλανητικές πληροφορίες μέσω της δήλωσης τους. Ως εκ τούτου το σχετικό άρθρο είναι μόνο το άρθρο 40(1) του Ν. 190(I)/2007...». Πρόσθετα δε, έκρινε ότι το περιεχόμενο των επίδικων ενημερωτικών δελτίων δεν ανταποκρινόταν στις δημοσιευμένες και εγκεκριμένες από την εταιρεία οικονομικές καταστάσεις και συνεπώς, δεν επιδείχθηκε η προσήκουσα επιμέλεια από μέρους του αποβιώσαντος πριν την υπογραφή των ενημερωτικών δελτίων. Πρόσθετα δε, ως αναφέρθηκε, δεν διαπιστώθηκε οτιδήποτε μεμπτό στην επιμέτρηση του διοικητικού προστίμου αφού δόθηκε αναλυτική επεξήγηση για τον καθορισμό του και τους παράγοντες που λήφθηκαν υπόψη. Ο εφεσίοντας αμφισβητεί την ορθότητα της κρίσης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι η επίδικη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη καθώς και ότι δεν είναι αντιφατική (λόγος έφεσης αρ. 4).

Αναφορικά με το εγερθέν ζήτημα της μη δέουσας έρευνας, το πρωτόδικο Δικαστήριο επισήμανε ότι η έρευνα που διεξήγαγε η εφεσίβλητη ήταν «... εκτενής και διεξοδική, πλείστα δε από τα ευρήματα και κρίσεις της αφορούν σε εξόχως εξειδικευμένα ζητήματα, στα οποία το δικαστήριο δεν δύναται να επεμβαίνει». Ο εφεσείοντας προβάλλει ως λανθασμένη την πιο πάνω κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου (**λόγος έφεσης αρ. 3**).

Ο εφεσείοντας, κατά την πρωτόδικη διαδικασία, προέβαλε ότι έπασχε η σύνθεση της εφεσίβλητης κατά την ημερομηνία που λήφθηκε η επίδικη απόφαση της καθότι, η ευθύνη τήρησης των πρακτικών ανατέθηκε σε δύο λειτουργούς αντί ενός ως καθορίζεται στο **άρθρο 18(9) του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Νόμου του 2009 (Ν. 73(I)/2009)**, ως ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, και για τον ίδιο λόγο έπασχε και ο διορισμός των τριών ερευνώντων λειτουργών αντί ενός ως προβλέπεται στο **άρθρο 36(1)** του πιο πάνω Νόμου.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, με αναφορά στα πιο πάνω άρθρα του **Ν.73(1)/2009**, στο **άρθρο 2 του περί Ερμηνείας Νόμου, Κεφ. 1**, στο **άρθρο 21(1) του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου (Ν. 158(I)/1999)** καθώς και σε νομολογία, έκρινε ότι «...

η αναφορά σε ενικό αριθμό, είτε στο άρθρο 18(9) είτε στο άρθρο 36(1) του Ν.73(I)/2009, δεν αποκλείει τον διορισμό περισσότερων του ενός πρακτικογράφων ή ερευνώντων λειτουργών, αφού εφαρμογής βρίσκει το άρθρο 2 του περί Ερμηνείας Νόμου, Κεφ. 1, σύμφωνα με το οποίο λέξεις στον ενικό περιλαμβάνουν τον πληθυντικό και λέξεις στον πληθυντικό περιλαμβάνουν τον ενικό, ενώ δεν μου έχει υποδειχθεί και/ή υποδειχθεί πειστικά από την πλευρά του αιτητή οποιαδήποτε ρητή αναφορά (άλλη από την απλή χρήση του ενικού) ή κάποια αναφορά στο κείμενο του Ν. 73(I)/2009 ασυμβίβαστη προς τέτοια ερμηνεία.». Έτσι, ο σχετικός λόγος ακύρωσης απορρίφθηκε. Ο εφεσείοντας αμφισβητεί την ορθότητα της πιο πάνω κρίσης του πρωτόδικου Δικαστηρίου στην έκταση που αφορά τον διορισμό πρακτικογράφων (**λόγος έφεσης αρ. 10**).

Στο στάδιο αυτό επισημαίνεται ότι, οι λοιποί λόγοι έφεσης αποσύρθηκαν στο πλαίσιο των αγορεύσεων.

Το ζήτημα της κατ' ισχυρισμόν μεροληψίας της Προέδρου της ΕΚΚ

Το συγκεκριμένο ζήτημα, ως τέθηκε από μέρους του ευπαιδεύτου συνηγόρου του εφεσείοντα, έχει ουσιαστικά δύο σκέλη. Το μεν πρώτο σχετίζεται με δημοσιεύματα, αναφορικά με δηλώσεις της Προέδρου, σε δύο εφημερίδες και το δε δεύτερο εστιάζεται στο γεγονός ότι ο σύζυγος

της διετέλεσε μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Marfin Clr Financial Services, η οποία ενήργησε ως ανάδοχος - υπεύθυνος - σύνταξης των τεσσάρων επίδικων ενημερωτικών δελτίων και παραιτήθηκε μετά την ανάληψη των καθηκόντων της συζύγου του.

Τα γεγονότα που περιβάλλουν το συγκεκριμένο ζήτημα έχουν ήδη εκτεθεί. Επισημαίνεται ότι η Πρόεδρος επικοινώνησε με τον συντάκτη του δημοσιεύματος, στην εφημερίδα Αλήθεια επισημαίνοντας του ότι η ίδια αναφέρθηκε σε αισιοδοξία ως προς το χρόνο αποπεράτωσης της έρευνας και συνεπώς οι δηλώσεις της δεν αποδόθηκαν ορθά με αποτέλεσμα η εφημερίδα να δημοσιεύσει την διευκρίνιση της Προέδρου.

Όπως κατ' επανάληψη έχει νομολογηθεί, οι ισχυρισμοί περί έλλειψης αμεροληψίας και προκατάληψης πρέπει να αποδεικνύονται αυστηρά και το βάρος απόδειξης το φέρει ο αιτητής (βλ. **Φιλιππίδου v. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Α.Ε. 7/16, ημερ. 10.5.2023, Συμβούλιο Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης κ.α v. Παναγή κ.α Α.Ε 47/2014 ημερ. 25.2.2021 και Νεοφύτου v. Δημοκρατίας (2007) 3 Α.Α.Δ 8).**

Ο εφεσείοντας, ως ορθά επισημαίνει το πρωτόδικο Δικαστήριο, δεν προσήγαγε τα δημοσιεύματα με τον ορθό δικονομικό τρόπο και δεν προσκομίστηκε οποιαδήποτε μαρτυρία μετά από άδεια του Δικαστηρίου. Προχώρησε δε, για σκοπούς πληρότητας της απόφασης του, στην εππισήμανση ότι ακόμη και αν τα δημοσιεύματα ήταν, ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά τρόπο επιτρεπτό, ως μαρτυρία, αυτά ήταν επισφαλή ως προς την ακρίβεια των αναφορών τους, αφού δεν προσκομίστηκε μαρτυρία που να επιβεβαιώνει την ορθότητα των ισχυρισμών του εφεσείοντα λαμβανομένου υπόψη και την περί του αντιθέτου θέση της εφεσίβλητης, ως εκτέθηκε πιο πάνω. Εν προκειμένω, ορθό ήταν το συμπέρασμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι ο εφεσείοντας δεν απέδειξε τους ισχυρισμούς του περί μεροληψίας είτε της Προέδρου, είτε των μελών του Συμβουλίου.

Το έτερο ζήτημα της μεροληψίας, που σχετίζεται με τη θέση που κατείχε ο σύζυγος της Προέδρου, πριν την ανάληψη των καθηκόντων της, απασχόλησε το Ανώτατο Δικαστήριο στην **Φιλιππίδου** (ανωτέρω), στην οποία, αφού τονίστηκε ότι οι ισχυρισμοί περί έλλειψης αμεροληψίας πρέπει να αποδεικνύονται αυστηρά από τον αιτητή, αναφέρθηκε ότι «... το ζητούμενο στην υπό κρίση περίπτωση ήταν κατά πόσον εντοπιζόταν παράβαση του Άρθρου 20(4) του Ν. 114(I)/2005. Δυνάμει του άρθρου

αυτού στοιχειοθετήθηκε συγκεκριμένη παράβαση που δεν αφορούσε τον ανάδοχο. Η διαπίστωση διάπραξης παράβασης από την εφεσείουσα, δεν συνδέεται με το κατά πόσον – ενδεχομένως – και άλλα πρόσωπα διέπραξαν άλλες παραβάσεις με βάση άλλες πρόνοιες. (βλ. Άρθρο 23 που αφορά τον ανάδοχο). Οι αιτιάσεις και οι θέσεις της εφεσείουσας απορρίπτονται». Σε ακολουθία του πιο πάνω σαφούς, δικαστικού, λόγου ο συγκεκριμένος ισχυρισμός απορρίπτεται.

Για τους λόγους που εξηγούνται πιο πάνω, ο λόγος έφεσης αρ. 1 απορρίπτεται.

Το ζήτημα της κατ' ισχυρισμόν πάσχουσας σύνθεσης της ΕΚΚ

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του εφεσείοντα εισηγήθηκε ότι, εσφαλμένα και αναιτιολόγητα το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αποδέχθηκε την εισήγηση του ότι η σύνθεση της εφεσίβλητης έπασχε κατά τη συνεδρία της ημερ. 28.4.2014. Ήταν η θέση του ότι, η παρουσία περισσότερων του ενός προσώπου για την τήρηση πρακτικών συνιστά κακή σύνθεση του διοικητικού οργάνου.

Το άρθρο 21(1) του περί Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου του 1999 (Ν. 158(I)/99), ρητά προνοεί ότι «*Το συλλογικό διοικητικό όργανο πρέπει να συνεδριάζει με νόμιμη σύνθεση. Δεν είναι νόμιμα συντεθειμένο, αν στη συνεδρίασή του παρίσταται πρόσωπο που δεν είναι εξουσιοδοτημένο από το νόμο, έστω και αν δεν έλαβε μέρος στην ψηφοφορία, εκτός αν πρόκειται για υπάλληλο που είναι αρμόδιος για την τήρηση των πρακτικών.*

Εν προκειμένω, σχετικό είναι και το **άρθρο 2 του περί Ερμηνείας Νόμου, Κεφ. 1**, το οποίο διαλαμβάνει τα ακόλουθα:

«*Στο Νόμο αυτό και σε κάθε άλλο Νόμο, και σε όλα τα έγγραφα, που θεσπίστηκαν, έγιναν, εκδόθηκαν, τηρήθηκαν ή χρησιμοποιήθηκαν πριν από ή μετά την έναρξη του Νόμου αυτού, οι ακόλουθες λέξεις και εκφράσεις θα έχουν την έννοια που αποδίδεται σε αυτές αντίστοιχα, εκτός εάν υπάρχει κάτι στο αντικείμενο ή το κείμενο που είναι ασυμβίβαστο με τέτοια ερμηνεία ή εκτός αν προνοείται σε αυτό διαφορετικά –*

... λέξεις που εισάγουν το αρσενικό γένος περιλαμβάνουν και το θηλυκό.

λέξεις στον ενικό περιλαμβάνουν τον πληθυντικό και λέξεις στον πληθυντικό περιλαμβάνουν τον ενικό».

Το άρθρο 18(9)του Ν. 73(1)/2009, ως ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, ρητά προνοούσε ότι χρέη γραμματέα του Συμβουλίου της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς ασκεί πρόσωπο που ορίζεται από τον Προεδρεύοντα αυτού ο οποίος έχει ευθύνη τήρησης των πρακτικών.

Το δε άρθρο 36(1) του Ν. 73(1)/2009, ως ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, προνοούσε ότι « για τους σκοπούς των άρθρων 32, 34, 35 και 50, η Επιτροπή δύναται να ορίζει μέλος του Συμβουλίου ή και τον εκπρόσωπο του Διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου ή και υπάλληλο της Επιτροπής ή και οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, ως ερευνώντα λειτουργό».

Στην **Νικολάου v. Κεντρικής Τράπεζας (2002) 3 Α.Α.Δ. 733**, επισημάνθηκε ότι «η αναφορά σε ακαδημαϊκό προσόν στον ενικό περιλαμβάνει σύμφωνα με τη σημασία του όρου “words”, «λέξεις» στον περί Ερμηνείας Νόμο, Κεφ. 1, και τον πληθυντικό».

Εν προκειμένω, ορθή ήταν η κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν αποκλείεται ο διορισμός περισσοτέρων του ενός πρακτικογράφων ή ερευνώντων λειτουργών αφού, εν προκειμένω, τυγχάνει εφαρμογής το **άρθρο 2 του περί Ερμηνείας Νόμου, Κεφ. 1**. Πρόσθετα δε, δεν

υφίσταται οτιδήποτε στο κείμενο του Νόμου που να είναι ασυμβίβαστο με τέτοια ερμηνεία ή να προνοείται σε αυτό κάτι διαφορετικό.

Συνεπώς, για τους λόγους που εξηγούνται, ο λόγος έφεσης αρ. 10 απορρίπτεται.

Η έγκριση των ενημερωτικών δελτίων από την ΕΚΚ

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του εφεσείοντα εισηγήθηκε ότι εσφαλμένα και αναιτιολόγητα το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αποδέχθηκε τους λόγους ακύρωσης που προβλήθηκαν από αυτόν και οι οποίοι είχαν ως πυρήνα το ότι η εφεσίβλητη ενέκρινε την δημοσίευση των επίδικων ενημερωτικών δελτίων και συνεπώς δεν μπορούσε για αυτόν τον λόγο να διαπιστώσει την ύπαρξη παραβάσεων εκ μέρους του αποβιώσαντα. Εκ διαμέτρου αντίθετη ήταν η θέση της ευπαιδεύτου συνηγόρου της εφεσίβλητης.

Το συγκεκριμένο ζήτημα, έχει επιλυθεί από τις αποφάσεις **Φιλιππίδου** (ανωτέρω), **Λυσάνδρου v. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, Ε.Δ.Δ. 130/18, ημερ. 5.3.2024** και **Πλέϊπελ v. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Ε.Δ.Δ. 50(A)/20, ημερ. 17.1.2025**, με αποτέλεσμα να σφραγίζει το αποτέλεσμα του συγκεκριμένου λόγου έφεσης.

Το άρθρο 20(4) του Ν. 114(I)/2015 ρητά προνοεί ότι τα πρόσωπα που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο ευθύνονται για την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του.

Όπως τονίστηκε στην **Φιλιππίδου** (ανωτέρω), η οποία υιοθετήθηκε στις μεταγενέστερες **Λυσάνδρου** και **Πλεϊπέλ** (ανωτέρω), «... η έγκριση της δημοσίευσης από την εφεσίβλητη, γίνεται στη βάση των πληροφοριών που υποβάλλονται από τα υπόχρεα με βάση τον Νόμο πρόσωπα και των στοιχείων που παραθέτουν σε σχέση με ζητήματα που εμπίπτουν στην αποκλειστική τους γνώση και για την ορθότητα των οποίων είναι αδύνατο να γνωρίζει η εφεσίβλητη. Γι' αυτό το λόγο εξάλλου «τα υπεύθυνα πρόσωπα φέρουν και την ευθύνη της βεβαίωσης τους»». Όπως δε τονίστηκε στην **Λυσάνδρου** (ανωτέρω) «δεν απαιτείται η ύπαρξη υπαιτιότητας, εσκεμμένης παράλειψης ή αμέλειας προκειμένου να διαγνωστεί παράβαση του εφεσίοντα».

Όπως ορθά υποδεικνύει το πρωτόδικο Δικαστήριο, η έγκριση του ενημερωτικού δελτίου δεν απαλλάσσει τα πρόσωπα που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο από τις εκ του Νόμου υποχρεώσεις τους.

Σε ακολουθία του δικαστικού λόγου των τριών πτιο πάνω αποφάσεων, ο λόγος έφεσης αρ. 2 απορρίπτεται.

Ακολούθως, ενόψει της συνάφειας τους οι λόγοι έφεσης αρ. 3 και 4 θα συνεξεταστούν.

Η κατ' ισχυρισμόν μη επαρκής αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης και έλλειψη δέουσας έρευνας

Ο εφεσείοντας, προβάλλει ότι λανθασμένα και αναιτιολόγητα το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε τους λόγους ακύρωσης περί έλλειψης δέουσας έρευνας και δεν αποδέχθηκε την εισήγηση του ότι η επίδικη απόφαση στερείται επαρκούς αιτιολογίας και ότι είναι αντιφατική (λόγοι έφεσης αρ. 3 και 4, αντίστοιχα).

Αναφορικά με το ζήτημα της δέουσας έρευνας επισημαίνεται ότι οι αρχές του διοικητικού δικαίου υπαγορεύουν τη διεξαγωγή έρευνας με σκοπό τη διαπίστωση όλων των ουσιωδών γεγονότων.

Όπως έχει υποδειχθεί στην ***Rάφτη v. Δημοκρατίας (2002) 3 Α.Α.Δ***

345: «...η έκταση, ο τρόπος και η διαδικασία που θα ακολουθηθεί ποικίλλει

ανάλογα με το υπό εξέταση ζήτημα, ανάγεται δε στη διακριτική ευχέρεια

της διοίκησης (Βλ. ***Δημοκρατία v. Κοινότητας Πυργών κ.ά. (1996) 3***

A.A.Δ. 503, Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας v. Ζάμπογλου (1997)

3 A.A.Δ.270 και Nicolaou v. Minister of Interior and Another (1974)

3C.L.R. 189). Η μορφή της έρευνας είναι συνυφασμένη με τα περιστατικά

της κάθε υπόθεσης. Η τελική εκτίμηση των γεγονότων και η λήψη της

σχετικής απόφασης αποτελεί καθήκον και υποχρέωση του αρμοδίου

οργάνου. Το κριτήριο για την πληρότητα της έρευνας έγκειται στη συλλογή

και διερεύνηση των ουσιωδών στοιχείων τα οποία παρέχουν βάση για

ασφαλή συμπεράσματα (Βλ. **Zάμπογλου**, πιο πάνω). Η έρευνα είναι

επαρκής εφόσον εκτείνεται στη διερεύνηση κάθε γεγονότος που σχετίζεται

με το θέμα που εξετάζεται (Βλ. **Motorways Ltd v. Δημοκρατίας (1999) 3**

A.A.Δ. 447)). Σχετικές επίσης είναι και οι αποφάσεις ***Aristidou v.***

Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 224/2019, ημερ. 15.11.2024, ΚΥ.Σ.Α.Τ.Σ v.

Βιολάρη, Ε.Δ.Δ. 97/20, ημερ. 25.2.2025 και Hermes Airports Ltd v.

Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 162/20, ημερ. 19.5.2025.

Όπως κατ' επανάληψη έχει νομολογηθεί τόσο η μορφή της έρευνας όσο

και η αιτιολογία της απόφασης, είναι άμεσα συνυφασμένες με τα ιδιαίτερα

γεγονότα της υπόθεσης (**Βλ. Πισσάς v. Δημοκρατίας (1974) 3 Α.Α.Δ. 476 και Ράφτη v. Δημοκρατίας, ανωτέρω**).

Αιτιολογία δε, μιας διοικητικής πράξεως αποτελεί την έκθεση των πραγματικών και νομικών λόγων που οδήγησαν τη διοίκηση στην απόφασή της καθώς και παράθεση των κριτηρίων βάσει των οποίων η τελευταία άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια (**Βλ. Σωτηρίου v. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 176/18, ημερ. 10.4.2024**).

Όπως τέθηκε στη **Συμεωνίδου κ.α v. Δημοκρατίας (1997) 3 Α.Α.Δ** είναι θεμιτή η συμπλήρωση της αιτιολογίας από τα στοιχεία του φακέλου «*όταν τα στοιχεία αυτά είναι σαφώς και αρρήκτως συνδεδεμένα με τη ληφθείσα απόφαση, έτσι που να μπορεί να λεχθεί ότι βρίσκονται αναπόφευκτα πίσω της*

Στην υπό εξέταση περίπτωση, ορθή ήταν η κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι η έρευνα την οποία διεξήγαγε η εφεσίβλητη ήταν εκτενής και διεξοδική και πλείστα δε από τα ευρήματα αφορούσαν εξειδικευμένα ζητήματα στα οποία το Δικαστήριο δεν δύναται να επέμβει. Πρόσθετα δε, ορθό ήταν και το συμπέρασμα του ότι η απόφαση της Επιτροπής ήταν πλήρως αιτιολογημένη και δόθηκε αναλυτική επεξήγηση για τον

καθορισμό του διοικητικού προστίμου και τους παράγοντες που λήφθηκαν υπόψη σε σχέση με τον αποβιώσαντα.

Συνεπώς, οι λόγοι έφεσης αρ. 3 και 4 απορρίπτονται.

Για όλους τους λόγους που εξηγούνται πιο πάνω, η έφεση απορρίπτεται με έξοδα, εκ συνολικού ποσού €4.000, πλέον Φ.Π.Α., εάν υπάρχει, υπέρ της εφεσίβλητης και εναντίον του εφεσείοντα.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/ΕΑΠ.